

A KEMENCÉTŐL A PALOTÁIG

Január 18., szombat délután

Azzal, hogy az embereket a második parancsolat megsértésére indította, Sátán az isteni Lényről alkotott eszméiket akarta lealjasítani. A negyedik parancsolat félredobásával pedig arra akarta indítani őket, hogy teljesen megfélemedezzenek Teremtőjükéről. Isten azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak Őt tiszteljék és imádják. Ezt az igényét arra alapítja, hogy Ő a Teremtő, mivel minden lény neki köszönheti létét. Így tárja eléink a Biblia. Jeremiás próféta ezt mondja: „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király... Az istenek, akik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól! Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével.” „Minden ember bolonddá lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. Hiábavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő megfenyítettetésük idején! Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a mindenség alkotója ő, és Izráel az ő örökségének pálcaja; Seregek Ura az ő neve.” (Jer 10:10–12,14–16) – *Pátriárkák és próféták*, 336. o.

Isten házának tisztelete csaknem teljesen kiveszett közülünk. Nem különítjük el a szentet és a közönségest. Mi az oka annak, hogy családjainkból hiányzik az odaadó áhítat? Nem azért van-e így, mert a porban húzzuk magunk után a vallás lobogóját? Isten tökéletes, pontos rendet parancsolt ősi népének. Az Úr jelleme változott volna meg? Talán Ő nem a nagy és hatalmas Isten többé, aki a mennyek országából kormányoz? Nem volna-e jó, ha gyakran olvasnánk azokat a parancsolatokat, amelyeket Isten adott a hébereknek, hogy mi, akikre dicsőséges igazság ragyog, követhessük Isten háza iránti tiszteletünket? Bőségesen van okunk arra, hogy buzgó és odaadó lelkületet ápoljunk Isten imáadásában. Több okunk van, mint az Ószövetség népének, hogy figyelmesek és odaadók legyünk istentiszteletünkben. Ám Sátán azon munkálkodik,

hogyan elpusztítsa a keresztény istentisztelet szentségébe vetett hitűket. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 495. o.

Nem szabad hanyagsággal és közömbösséggel kezelnünk semmit, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik. Gondold meg, hogy amikor az Ige hirdettetik, szolgálja által Isten szavát hallgatod. Ne vesítsd el a szavakat figyelmetlenség miatt, mert ha megfogadod őket, visszatarthatnak attól, hogy olyan útra tévedj, amely a pusztulásba vezet. – *Üzenet az ifjúságnak*, 266. o.

Január 19., vasárnap – Az aranyszobor

Így szólt a király a három héber ifjúhoz: „... Leboruljatok és imádjátok az állóképet, amelyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettetek az égő, tüzes kemencébe; és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezeimből?” Az ifjak a következőképpen válaszoltak: „Oh, Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből és a te kezedből is, oh, király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.” (Dn 3:15–18) Ezeket a hűséges ifjakat bedobták a tűzbe, de Isten megmutatta hatalmát, és kiszabadította szolgálóit. Isten Fiához hasonlót láttak a lángok közepette az ifjakkal együtt járni, és amikor kivették őket, még a tűz szaga sem volt érezhető rajtuk. – *In Heavenly Places*, 149. o.

Az Istenhez szóló imádsághoz a leborulás a megfelelő testhelyzet. Az imádnak ezt a kifejezését követelték a három héber babiloni fogolytól... Ez a tett azonban egyedül Istent megillető hódolatot fejez ki, mert Ő a világ Fejedelme és a világegyetem Ura. A három ifjú megtagadta a bálvány előtt való tisztességtelést, annak ellenére, hogy az tiszta aranyból készült. Ha mégis engedtek volna a felszólításnak, akkor tulajdonképpen a babiloni király előtt borulnak le. Mivel megtagadták a király parancsát, büntetést róttak ki rájuk, és tüzes kemencébe vetették őket. Azonban Krisztus személyesen megjelent közöttük, együtt járt velük a tűzben, és így nem esett semmi bántódásuk. – *Személyek*, 2. köt., 312. o.

Minden hamis vallás utolsó eszköze az erőszak. Először vonzóvá próbálja tenni a hamis vallást, amint a babiloni király próbált zenével és külső mutatvánnyal hatni. Mikor ezek az ördög ihlette, ember által kigondolt vonások nem készítették némelyeket a szobor imadására, a kemence mohó lángjai készen álltak elégetésükre. Így lesz ez most is. Régen a pápaság a hatalmát használta, hogy engedelmességre kényszerítse az embereket, s ezután is ezt fogja tenni. Ugyanarra a lelkületre van szükségünk, mint amelyet Isten szolgálói a pogánysággal való összetűzésükkor tanúsítottak. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 976. o.

Csak egyedül Isten fékezheti az emberi szív büszkeségét. Önmagunkat meg nem menthetjük. Önmagunkat meg nem újíthatjuk. A mennyei hajlékokban nem hallhatunk ilyen éneket: „Nekem, aki önmagamat szerettem, önmagamat megmostam, önmagamat megváltottam, nekem legyen dicsőség és tisztesség, áldás és dicséret.” Pedig ez a szövege sok ember énekének itt e földön. Nem tudják, hogy mit jelent az alázatos, szelíd szív, de nem is akarják tudni, s ha csak elkerülhetik, megteszik. Az egész evangélium abból áll, hogy tanuljunk Krisztustól szelídséget és alázatosságot.

Mit jelent a hit általi megigazulás? Istennek műve, amennyiben az ember dicsőségét porba rántja, majd pedig elvégzi az emberért azt, amit önmagáért meg nem tehet, mert nem áll hatalmában. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 456. o.

Január 20., hétfő – Felszólítás az imádatra

Súlyos próba várt ezekre a fiatalokra, amikor Nabukodonozor király kiadott egy rendeletet, amelyben felszólította a birodalom tisztviselőit, hogy gyűljenek össze a nagy szobor felavatására, a hangszerek megszólalásakor hajoljanak meg, és imádják a bálványt. Aki ezt elmulasztja, azt azonnal be kell vetni az égő, tüzes kemencébe. Ennek a szobornak az imádatát Babilon bölcsei találták ki, hogy rábíriák a héber ifjakat: csatlakozzanak a bálványok tiszteletéhez. A káldeusok azt akarták, hogy a nagyszabású ünnepség feledtesse el a héber fiatalokkal Istent, és fogadják el a babiloni bálványok imádatát.

A kijelölt napon, amikor megszólalt a zene, a hatalmas tömeg leborulva imádta az aranyszobrot. A hűséges ifjak azonban nem akartak leborulni egy bálvány előtt. – *Az én életem ma*, 68. o.

A fogoly hébereken keresztül az Úr ismertté vált a pogány Babilonban. Most tudomására hozta a bálványimádó nemzetnek annak az országnak az ismeretét, amelyet fölállít, és hatalma által a Sátán minden ereje és áskálódása ellenében fenntart. Dániel és három társa, Ezsdrás, Nehémiás, valamint sokan mások Istenről tanúskodtak fogóságukban. Az Úr szétszórta őket a föld országaiban, hogy ragyogó fényük tündökölhessen a pogányság és bálványimádás sűrű sötétségében. Isten feltárta Dániel előtt szándékai ismeretét, mely később sok nemzedéken át rejtve maradt. Dánielt választotta, hogy látomásban lássa, majd Babilon büszke országára vetítse Isten igazságosságának világosságát. Odahatott, hogy Isten trónjáról világosság villanjon a kényúr királyra. Megmutatta Nabukodonozornak, hogy a menny Istene uralkodik a föld uralkodóin. Nevének, mint minden isten fölötti Istennek kellett elterjednie. Isten meg akarta értetni vele, hogy a földi országok királyai fölött van uralkodó a mennyben. Hűsége bebizonyította csodálatos hatalmát, amikor megmentette a három foglyot a lángokból és igazolta magaviseletüket. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1169. o.

Dánielnek és társainak tiszta lelkiismerete nem engedte meg, hogy gyalázatot szerezzenek Istennek. Ám ilyen lelkiismeretet nem lehet megőrizni küzdelem nélkül. Micsoda próbán kellett átmenniük, amikor azt követelték tőlük, hogy hajoljanak meg a Dura mezején felállított szobor előtt! De elveik nem engedték, hogy imádják a bálványt, mivel az egek Istenének a ellenfelét látták benne. Tudták, hogy minden tehetségükkel adósok Istennek, és bár szívük telve volt az emberek iránti kedvességgel és nagylelkűséggel, legfőbb vágyuk mégis az volt, hogy hűséget tanúsítsanak Uruk iránt. – *In Heavenly Places*, 149. o.

Január 21., kedd – Tűzpróba

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek; aki egyedül jogosult arra, hogy őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül Őt illeti.

„Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat!” (2Móz 20:4–5) A második parancsolat megtiltja, hogy az igaz Istent képekben vagy szobrokban imádjuk. A pogány népek közül sokan azt állították, hogy az ő képmásaik csupán alakok és jelképek, amelyek segítségével könnyebben tudják imádni istenségüket; de Isten az ilyen istenimádatot bűnnek jelentette ki. Az örökkévaló Isten anyagi tárgyakkal való ábrázolásának kísérletével lealacsonyítjuk Istenről alkotott fogalmunkat. Elménk elfordul, eltér Jahve végtelen tökéletességétől, és inkább a teremtmény gyakorol ránk vonzást, mint maga a Teremtő. Amilyen mértékben süllyed Istenről alkotott fogalmunk, olyan mértékben süllyedünk le magunk is. – *Pátriárkák és próféták*, 305–306. o.

A tűz nem árthatott a zsidó hősöknek, mivel Isten Fia csatlakozott hozzájuk. Hasonlóképpen lesz az Úr eljövetelkor is, sem tűz, sem füst nem árthat az igazaknak. Sértetlenül szabadulnak meg, akik egyesültek az Úrral. Földrengés, orkán, tűzvész vagy árvíz sem árthat azoknak, akik békeösszesen állnak készen fogadni Megváltójukat. Viszont akik elutasították, megostorozták és keresztre feszítették Őt, feltámadnak, hogy meglássák eljönni az Urat a tízezerszer tízezer és ezerszer ezer égi angyal kíséretében. – *The Upward Look*, 261. o.

Krisztusról bizonyosságot tenni többet jelent annál, hogy bizonyosságot teszel róla az imaórán.

Az eddigi gyakorlatainktól eltérő módon kellene bizonyosságot tennünk a legkülönbözőbb körülmények között. A három ifjú arra hívatott, hogy a tüzes kemence lángjai előtt tegyen bizonyosságot Jézus Krisztusról...

Ha arra hívatnál, hogy Krisztusért járd meg a tüzes kemencét, akkor Ő melletted lesz. „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ésa 43:2) – *Our High Calling*, 358. o.

A három héber ifjú az egész babiloni nemzet előtt megvallotta hitét imádott Istenében. Bízta az Urban. A próba órájában visszaemlékeztek ígéretére... és az élő Igébe vetett hitük mindenki szeme láttára csodálatos jutalomban részesült. Csodás szabadulásuk híre messze földre

eljutott az állókép tiszteletére Nabukodonozor által meghívott képviselők által. Hűséges szolgálainak köszönhetően Istent az egész földön magasztalták. – *Krisztushoz hasonlóan*, 370. o.

Január 22., szerda – A negyedik férfi

Ekkor a király megparancsolta, hogy a kemencét hétszer erősebben fűtsék be, és amikor ezt megtették, a három héber ifjút beledobták. A lángok olyan vadul lobogtak, hogy azok a férfiak halálra égtek, akik az ifjakat a tűzbe vetették.

A király arca hirtelen elsápadt a félelemtől. Hangja izgalomtól remegett, amikor megszólalt: „Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem nincs rajtuk, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek fiáé.” (Dn 3:25) – *Az én életem ma*, 68. o.

Honnan tudta ez a pogány király, hogy milyen Isten Fiának az ábrázata? A bizalmi beosztásban levő héber foglyok az életükkel és jellemükkel az igazság képviselői voltak. Valahányszor bizonyítaniuk kellett hitüket, késedelem nélkül megtették. Határozottan és egyszerűen mutatták be az igazság elveit, s ezáltal arról az Istenről tanították a körülöttük élőket, akinek szolgáltak. Beszéltek az eljövendő Krisztusról, a Megváltóról, és a király felismerte Isten Fiát a lángok közepette...

Aki a héber ifjakkal járt a tűzben, ott lesz követőivel bárhol, ahol csak találatnak. Jelenléte oltalmat, vigasztalást és támogatást nyújt. A nehézségben, mely olyan súlyos lesz, amilyen sosem volt még e világ megalapítása óta, választottai szilárdan fognak megállani. Sátán és gonosz serege sem pusztíthatja el szentjei közül még a leggyengébbet sem. Hatalmas angyalok védelmezik őket, és Isten kinyilatkoztatja magát nekik, mint „uraknak Ura”, aki képes megszabadítani az Őbenne bízókat. – *Conflict and Courage*, 252. o.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzülete, de legyen állandóan békés, bizalommal tele. Reményetek nem önmagatokban, hanem Jézus Krisztusban van. Gyengeségeket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége...

Ne magunkat tegyük gondolataink középpontjává; ne aggódjunk, ne remegjünk a saját megváltásunkért. Mindez csak arra szolgál, hogy a lelket az erő forrásától elvonja. Bízátok lelketek megtartását Istenre,

és benne reménykedjete! Beszéljete és gondolkozzatek Jézus Krisztusról! Tűnjék el Őbenne saját énetek! Távolítsatek el minden kételyt és félelmet! Mondjátok Pál apostollal: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) Nyugodjatek meg Istenben! Amit rábíztok, azt meg fogja őrizni. Ha magatokat teljesen az Ő kezébe ajánljatek, akkor annak segítségével, aki benneteket szeret, mindeneken túláradóan győzedelmeskedtek. – *Jézushoz vezető út, 70–71. o.*

Január 23., csütörtök – Az igazi hit titka

Dániel és társai hatalmas világosságot terjesztettek. Az Úr városáról, Sionról dicsőséges dolgok hangzottak el akkor. Az Úr azt szeretné, hogy hűséges őrszemei ezen végső napok idején hasonló lelki fényességet terjesszenek maguk körül. Ha az ótestamentumi szentek ilyen határozott módon tettek bizonyosságot hitükről, hogyan kellene Isten mai gyermekeinek ragyogniuk, akik az évszázadok során kinyilatkoztatott világossággal rendelkeznek; azon igazságokkal, amelyek az ótestamentumi jövendölések által kinyilatkoztatták a jövőre vonatkozó dicsőséget. – *Letter 32, 1899.*

A hithősöket minden korszakban Isten iránti hűség jellemezte – a világ felfigyelt rájuk, és világosságuk felragyogott a sötéttségben. Dániel és társai a Krisztust követő hősiesség példái. Babilon királyi udvarában szerzett tapasztalatukból megtanulhatjuk, mit akar tenni Isten azokért, akik szívük legőszintébb szándékával szolgálják Őt. – *Az én életem ma, 68. o.*

Az Isten népe előtt álló megpróbáltatás megingathatatlan hitet követel. Gyermekei mutassák be, hogy csak Őt imádják, és nincs olyan ok, még halálos fenyegetés sem, amely rávehetné őket arra, hogy a legparányibb megalkuvást tegyék a hamis imádat felé. A hűséges szív előtt a bűnös és korlátolt emberi rendeletek jelentőségüket veszítik Isten örök Igéjével szemben. Még akkor is az igazságnak engedelmeskedik, ha börtönnel, száműzetéssel vagy a halállal is kell számolnia.

Ahogy történt Sidrák, Misák és Abednégó idejében, úgy lesz majd a föld történelmének lezárása idején. Az Úr nagy hatalommal fog munkálkodni azok érdekében, akik szilárdan kiállnak az igazságért. Aki a héber ifjakkal volt a tüzes kemencében, ott lesz majd követőivel, bár-

hol is található, és jelenlétével vigasztalást, támogatást nyújt. – *Krisztushoz hasonlóan*, 370. o.

Ünnepélyes kiváltság és szent bizalom idejében élünk. Ha Isten szolgálói hűségesen megőrzik a rájuk bízottakat, nagy jutalmuk lesz, amikor a Mester így szól: „Adj számat sáfárságodról!” (Lk 16:2) A komoly erőfeszítések, az önzetlen munka, a türelmes, kitartó fáradozások gazdagon meg lesznek jutalmazva. Jézus az ilyen szolgálóknak mondja majd, hogy ezentúl nem szolgálóinak, hanem barátainak nevezi őket (Lásd: Jn 15:15). Az Úr a munkát nem a nagysága szerint ítéli meg, hanem a hűség szerint, amellyel végezték. Nem az elért eredményeket mérlegeli, hanem az indítékokat, amelyek minket a munkára ösztönöztek. A jóságot és hűséget többre értékeli, mint bármi mást. – *Az evangélium szolgálói*, 267. o.

A Mester követői a külmiszió munkára a legjobban abban a keresztyén otthonban készülnek fel, ahol Istent félik, ahol Őt szeretik, ahol az Urat imádják, ahol a hűség második természetükké válik. Ahol nem tűrik el az otthoni kötelességek iránti kapkodó, gondatlan figyelmetlenséget, ahol az Istennel való csendes közösségre úgy tekintenek, mint ami lényeges a naponkénti kötelességek hűséges teljesítésében.

Az otthoni kötelességeinket azzal a tudattal kellene teljesítenünk, hogyha helyes lelkülettel végezzük, olyan tapasztalatokban részesítenek, amelyek a Krisztusért való legmaradandóbb és legfontosabb munkára képesítenek bennünket. Ó, mi mindent megtehetne az élő hitű keresztyén azáltal, hogy mindennapi kötelességét hűségesen végzi, és türelemmel hordozza a keresztet, nem hanyagolva el semmilyen munkát, még ha azok kellemetlen érzetet is keltenek! – *Boldog otthon*, 35. o.

Január 24., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „József Egyiptomban” című fejezet.